

was het Koltès duidelijk niet om te doen. Om het nog eens met J.-M. Piemme te zeggen: 'Koltès n'est pas un dramaturge des profondeurs. Son désir est tout entier à la surface.' Aan die oppervlakte zijn er de woorden van de dealer en de klant; zij worden het principe van beweging in het stuk. Chéreau en Gregory slagen erin 'cette langue charnelle', zoals Piccoli het zei, tot haar recht te laten komen. Ze zorgen er daarnaast voor dat ook de mensen fascineren die deze taal spreken. En eigenlijk is dat de enige manier om een opvoering van dit stuk tot een goed einde te brengen. Want als de personages van dealer en klant volslagen ongeloofwaardig overkomen, wat doe je dan met de laatste woorden van de klant – 'Wel dan, welk wapen?' – en met de onvermijdelijke afrekening die er op lijkt te moeten

volgen? Wanneer de acteurs nauwelijks verder komen dan een tekstlezing, dan zijn die laatste woorden een slag in het water. Bij Chéreau krijgen ze zin, net als wat er op volgt: een korte worsteling, duisternis, en dealer en klant verdwijnen als twee dieven in de nacht.

Koltès: 'L'échange des mots ne sert qu'à gagner du temps avant l'échange des coups, parce que personne n'aime recevoir des coups et tout le monde aime gagner du temps.'

Keurslijf

Midden maart regisseerde Peter van Kraaij in het Brusselse Kaaitheter *In de eenzaamheid van de katoenvelden* in een vertaling van Patricia de Martelaere. Wim van der Grijn speelde de dealer, Frieda Pittoors de klant en Peter Vermeersch verzorgde de klank.

Het is geenszins de bedoeling de producties van Chéreau en Van Kraaij te vergelijken, maar wel wil ik enkele bedenkingen bij de Brusselse encenering formuleren. Tot op zekere hoogte heeft Chéreaus versie van *Dans la solitude* dit zeker gestimuleerd, omdat het stuk hier werd getoond als een zinderende metafoor voor het hedendaagse leven in de grootstad.

In enkele interviews maakte ook Peter van Kraaij duidelijk dat het leven in een stad als Brussel hem ertoe had gedreven *In de eenzaamheid* te enceneren. Hij had het over het voortdurende blikkenschap dat in de straten van Brussel aan de gang is, over het feit dat zowat iedereen er voortdurend een beroep op je lijkt te doen. Kortom, hij leek te suggereren dat dit stuk een bijzondere betekenis zou kunnen hebben voor de hoofdstad van Europa,

In de eenzaamheid van de katoenvelden - Kaaitheter / Patrick De Spiegelaere

